

Per saldo

MARC SCHWEPPE

Marc Schweppe is hoofdredacteur van Accountant en Accountant.nl.

Ik doe niets en ik doe niets

Samen met mijn oudste dochter was ik begin oktober bij het afscheid van de Amsterdamse formatie *De Dijk*. In een kolkende Ziggo Dome kreeg de groep loon naar heel lang werken; 41 jaar om precies te zijn.

Begin jaren tachtig, precies in de tijd dat *De Dijk* doorbrak als Amsterdams bandje, betrad ik zelf de arbeidsmarkt. Als jong broekie werkte ik aan het begin van mijn bescheiden loopbaan al een paar jaar bij het toenmalige NIVRA, als assistent op de afdeling Publiciteit & Voorlichting. Een full-time studie werd ingeruild voor een hbo-opleiding in de avonduren, iets wat mijn toen nog redelijk armlastige ouders niet heel erg vonden. Het NIVRA van toen was niet de NBA van nu. Bestuurders waren onaantastbare regenten, hun medewerkers sprongen in het gelid als ze zich lieten zien op de werkvloer. Diversiteit was een volstrekt onbekend begrip en vergaderzalen stonden blauw van de rook, want op de vergadertafels stonden de sigaren en sigaretten al klaar voor die regenten.

Ruim veertig jaar sta ik zo al vijf dagen per week vroeg op, om af te reizen naar de werkplek. In mijn ogen was en is dat normaal, want ik

ben grootgebracht met een vader die altijd aan het werk was en ook vaak 's avonds als bedrijfsjournalist (appel, boom) nog achter zijn schrijfmachine zat. Mijn moeder werd ter gelegenheid van haar huwelijk halverwege de jaren vijftig gewoon ontslagen, dat hoorde zo. Bizar idee, anno nu.

Het was autofabrikant Henry Ford, die een eeuw geleden als één van de eerste ondernemers zijn medewerkers een werkweek van maar veertig uren gunde. Niet langer verplicht werken op zaterdag, want de arbeiders moesten ook tijd met hun gezin kunnen doorbrengen. Hoewel de voorspellingen anders deden vermoeden, is die veertig uren per week werken eigenlijk nog altijd de norm.

Maar de kentering wordt zichtbaar via de jongste generatie die de arbeidsmarkt heeft betreden. Generatie Z heeft andere prioriteiten. Niks zestig uren per week buffelen, zoals eerder nog bleek uit onderzoek van de NBA Young Profs. Een hele week van negen tot vijf is sowieso geen vanzelfsprekendheid meer voor de jongste generatie op de arbeidsmarkt. Werken kan ook prima op andere momenten, we werken immers op afstand en ik doe die opdracht wel in het weekend. Een beetje handige Gen-Z'er werkt

liever twintig uur per week vanaf een strand op Bali dan fulltime op een accountantskantoor. Pas dat maar eens in je controleteam.

Binnen het accountantsvak worden alle zeilen bijgezet om nieuwe mensen aan te trekken. Maar de zorg over de arbeidsmarkt heeft ook te maken met een generatiekloof, met andere verwachtingen, met een andere balans tussen werk en privé. Japke-d. Bouma schrijft er in *NRC* regelmatig over. Om de problemen op de arbeidsmarkt het hoofd te bieden, moeten we het werk ook anders inrichten. Passend bij een generatie die anders kijkt naar werk en privé en die moeiteloos kiest voor een andere baan als het even niet leuk genoeg meer is. Koester ze, ze zijn de toekomst.

Ondertussen gaat hier nog dagelijks om 06.30 uur de wekker. En bij het thuiswerken luister ik wat naar *De Dijk*. *Ik doe niets en ik doe niets, ik hang alleen maar rond.* ←